

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací, v právnej veci navrhovateľa: **K.**, IČO: X., zastúpeného JUDr. V., proti odporcovi: **T.** IČO: X., zastúpeného JUDr. D., **v konaní o nekalej súťaži**, na dovolanie navrhovateľa proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Obo 256/2006-155 zo dňa 27. júna 2007, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok odvolacieho súdu **zrušuje** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 9 Cbs 136/2004-122 zo dňa 06. 07. 2006, zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 000,- Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Ďalej uložil odporcovi strpieť uverejnenie inzerátu v denníkoch S. a P. v rozsahu jednej celej strany v znení: Spoločnosť T. prevádzkovateľ siete hypermarketov a obchodných domov T. sa týmto ospravedľňuje spoločnosti K. ako aj spotrebiteľom, za šírenie nepravdivých a zavádzajúcich informácií, ktorého sa dopustila porovnávaním piatich druhov vybraných mäsových výrobkov pri reklamnej akcii v dňoch 16. 05. až 08. 06. 2004. Porovnávané mäsové výrobky boli v obchodných domoch siete K. predávané za nižšie ceny, ako uvádzala spoločnosť T. , pričom išlo o výrobky vyššej kvalitatívnej úrovne. Zároveň zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi trovy uverejnenia tohto inzerátu. Vo zvyšku, t. j. v časti návrhu o zákaze rozširovania o pomeroch navrhovateľa nepravdivé a zavádzajúce informácie, súd návrh zamietol, pretože v konaní nebolo preukázané takéto konanie odporu v rozhodnom období. Z dôvodu čiastočného späťvzatia návrhu na začatie konania, súd v časti, v ktorej navrhovateľ žiadal od odporcu prostredníctvom svojich orgánov osobne sa ospravedlniť navrhovateľovi do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, konanie zastavil v súlade s § 96 ods. 1 a 3 O. s. p.. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a zaviazal odporcu

zaplatiť úspešnému navrhovateľovi trovy konania v sume 195 145,- Sk na účet jeho právneho zástupcu.

Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu vyplýva, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že odporca v období od 26. 05. 2004 do 08. 06. 2004 rozširoval reklamné letáky umiestnené v prevádzkach odporcu tak, aby boli k dispozícii na bezplatný odber spotrebiteľovi a zároveň distribuované i do domácnosti v mestách sídla prevádzky odporcu, v ktorých na poslednej strane odporca porovnával ceny piatich vybraných mäsových výrobkov navrhovateľa so svojimi akciovými cenami na základe kontrolného nákupu uskutočneného dňa 17. 05. 2004 v prevádzke K. T.. Súd prvého stupňa považoval porovnávanie bežných cien v jednej prevádzke navrhovateľa s akciovými cenami vo všetkých prevádzkach odporcu, za nekorektné, v rozpore s dobrými mravmi súťaže, a vyhodnotil ich porovnávanie za objektívne spôsobilé privodiť ujmu navrhovateľovi s dôsledkami ovplyvnenie správania sa spotrebiteľov. Z dokazovania mu tiež vyplynulo, že rozširovaním reklamných materiálov po území SR odporca vzbudil dojem u všetkých dotknutých spotrebiteľov, že všetky prevádzky odporcu majú nižšie ceny predmetných vybraných výrobkov, pričom porovnával cenu vo svojich prevádzkach iba s cenou v jednej prevádzke navrhovateľa. Prvostupňový súd mal výpismi zo systému SAP za preukázanú odlišnosť cien v jednotlivých prevádzkach navrhovateľa v rozhodnom období, z čoho súd vyvodil, že odporca podsúval spotrebiteľom informáciu o tom, že ceny výrobkov sú vo všeobecnosti u odporcu nižšie. S odkazom na ustanovenia § 45 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Obchodného zákonníka vzhladol predmetnú reklamu za klamlivú aj v tom, že neobsahovala žiadne vymedzenie charakteristík porovnávaných výrobkov okrem ceny. Poukázal na nepravdivosť odporcom prezentovaného údaju o cene výrobku „bravčové pliecko b. k.“ v prevádzke navrhovateľa v T. k 17. 05. 2004, pretože k uvedenému dátumu boli v sortimente navrhovateľa dva druhy tohto výrobku, líšiace sa formou balenia, kvalitou a cenou, pričom výrobok, predávaný odporcom, bol porovnateľný len s jedným výrobkom predávaným navrhovateľom. Odporca si účelovo vybral výrobok inej kvality. Podľa názoru prvostupňového súdu tým, že odporca uskutočnil porovnávanie na základe kontrolného nákupu, dopustil sa úmyselne nedovoleného konania, nakoľko vedel, že porovnávané výrobky navrhovateľa zabezpečujú väčší spotrebiteľský komfort a 3,5-krát dlhšiu dobu trvanlivosti. Obaja účastníci podnikajú v rovnakej oblasti predaja rozličného tovaru s veľkou predajnou

plochou, kde je rozhodujúcim ukazovateľom pre väčšinu spotrebiteľov rýchla informácia o ponuke tovaru a jeho prehľadná a názorová porovnateľnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie odporcu rozsudkom č. k. 2 Obo 256/2006 zo dňa 27. júna 2007, právoplatného dňa 27. 08. 2007, rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh v celom rozsahu zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť odporcovi trovy odvolacieho konania vo výške 63 000,- Sk.

Dôvod na zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa vzhladol odvolací súd, s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 1, § 45 ods. 1 a § 50 ods. 1 Obchodného zákonníka, rozoberajúc pritom podrobne obsah § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, v tom, že k naplneniu skutkovej podstaty nekalej súťaže nedošlo, pretože neboli zároveň splnené všetky jej tri stanovené podmienky. Napriek tomu, že išlo o konanie v hospodárskej súťaži, ako jednu z podmienok nekalosúťažného konania, neprišlo k naplneniu ďalších dvoch podmienok nekalej súťaže, a to, že nešlo o konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi súťaže a toto konanie nebolo spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. K uvedenému záveru dospel odvolací súd po zistení, že v tak jednoznačne definovaných podmienkach uskutočneného porovnávania nemohlo dôjsť u spotrebiteľa k mylným záverom, nakoľko ceny porovnateľných výrobkov predstavujú kontrolovateľné vlastnosti výrobkov a takéto porovnanie nemá znaky klamlivej reklamy, pokiaľ sú tieto vlastnosti uvedené správne. Odvolací súd zdôraznil, že navrhovateľ v konaní nepreukázal relevantným spôsobom, že uvedené informácie na letáku odporcu sú v rozpore so skutočnosťou, nakoľko sa odvoláva na ceny porovnateľného tovaru za iné obdobie, ako je uvedené na letáku a výstupy zo systému SAP sú internými, nepreukázateľnými údajmi samotného navrhovateľa. Poznamenal, že porovnanie cien v danej veci sa týka mäsových výrobkov porovnateľnej kvality (a navrhovateľ nepreukázal opak) a takáto reklama môže prispieť k objektívnemu vyzdvihovaniu výhod týchto porovnateľných výrobkov, ako aj stimulovať hospodársku súťaž medzi súťažiteľmi v prospech spotrebiteľov.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote dovolanie, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnil odkazom na ustanovenie § 238 ods. 1 O. s. p. a dovolacie

dôvody vzhladol v ustanoveniach § 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O. s. p.. V dovolaní uviedol, že prvostupňový súd dospel po rozsiahlom dokazovaní k správnym skutkovým zisteniam, na základe ktorých návrhu vyhovel. Rozhodnutie odvolacieho súdu označil za nesprávne dôvodiac tým, že odvolací súd v predmetnej veci nevykonal žiadne nové dôkazy a rozhodol len na základe totožných dôkazov a preukázaných skutočností ako súd prvostupňový, ktorými však dospel k opačným záverom. Namietal, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s predloženými dôkazmi, a dospel tak k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Dokonca pri niektorých dôkazoch, akými sú výpovede účastníkmi navrhnutých svedkov, nerešpektoval skutkové zistenia založené na zhodnom tvrdení svedkov. Ďalej uviedol, že vykonaním jednotlivých dôkazov pred prvostupňovým súdom bolo dostatočne preukázané, že nešlo o rovnaké výrobky s totožnými objektívnymi vlastnosťami, konkrétne vlastnosťou, týkajúcou sa najmä trvanlivosti, ale aj odlišného spôsobu opracovania, balenia jednotlivých mäsových výrobkov, pomeru čistého mäsa ku kosti vo výrobkoch. Dal do pozornosti dovolacieho súdu, že predmetné dôkazy boli vykonané výsluchom účastníkmi navrhnutých svedkov, ktorí sa zhodli v tvrdení, že napriek zhodným názvom mäsových výrobkov, nemohlo ísť o rovnaké výrobky práve z dôvodov rozdielneho opracovania, balenia, a hlavne trvanlivosti, ktorá bola až 3,5-krát dlhšia u výrobkov distribuovaných navrhovateľom. Podľa neho, bola svedeckými výpoveďami zamestnancov navrhovateľa a odporcu preukázaná 7-dňová doba trvanlivosti predmetných výrobkov u navrhovateľa a 2-dňová u odporcu. Nesprávne právne posúdenie veci videl dovolateľ v tvrdení odvolacieho súdu o tom, že trvanlivosť nie je rozdiel v kvalite výrobku. Oponoval názorom, že trvanlivosť je vlastnosť, ktorá zvyšuje kvalitu výrobku tým, že mu pomáha udržať si po určitý čas pre neho typické vlastnosti, a tým robí výrobok kvalitnejším. Obzvlášť vyzdvihol trvanlivosť mäsových výrobkov, ako rozhodujúceho ukazovateľa pre spotrebiteľa, ktorý požíva pri kúpe trvanlivejšieho výrobku výhodu v tom, že má možnosť spotrebovať výrobok v rovnakej kvalite počas dlhšieho časového horizontu. V nadväznosti na to poznamenal, že výrobky s dlhšou trvanlivosťou podliehajú inej, často zložitejšej úprave, čím sa zvyšujú náklady na ich úpravu, ktoré sa odzrkadlia v ich cene. Ako nesprávny vyhodnotil dovolateľ názor odvolacieho súdu, že porovnávanie cien v danej veci sa týka mäsových výrobkov porovnateľnej kvality. K uvedenému názoru zaujal stanovisko, podľa ktorého slovenský právny poriadok nepozná termín „porovnateľná kvalita“ v súvislosti s porovnávacou reklamou. Podotkol pritom, že pre posúdenie, či zo strany odporcu išlo o nekalosút'ážné konanie alebo nie, je rozhodujúce ustanovenie § 4 ods. 2 písm. b/ zákona o reklame, podľa

ktorého a contrario nie je porovnávacia reklama prípustná, pokiaľ konkrétne, typické, podstatné a overiteľné vlastnosti produktov neporovnáva objektívne. Z tohto pohľadu je trvanlivosť predmetných mäsových produktov ich podstatnou vlastnosťou, a preto porovnávanie rozdielnych vlastností výrobkov vzhľadom na zamlčanie rozdielov v trvanlivosti odporcom v danom prípade objektívne nebolo, a z toho dôvodu išlo o neprípustnú porovnávaciu reklamu. Uvedenými skutočnosťami mal dovolateľ za dostatočne preukázané, že ide o klamlivú porovnávaciu reklamu v zmysle § 4, ods. 2, písm. g/ zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame v znení neskorších predpisov. Za nepravdivé označil tvrdenie odvolacieho súdu, že navrhovateľ sa odvoláva na svoje ceny porovnateľného tovaru za iné obdobie, ako je uvedené na letáku odporcu. Dôvodil tým, že medzi dôkazmi predloženými prvostupňovému súdu sa nachádzajú aj výpisy zo systému SAP k jednotlivým mäsovým výrobkom za rozhodujúce obdobie, z ktorých je jednoznačne preukázateľné, že ide o obdobie od 26. 05. 2004 do 08. 06. 2004, ktoré je pre porovnanie jednotlivých výrobkov rozhodujúce. Z týchto výpisov je rovnako možné zistiť výšku cien jednotlivých výrobkov v určitých obdobiach. Nesúhlasiac so záverom odvolacieho súdu o tom, že výstupy zo systému SAP, ktorými navrhovateľ preukazoval výšku svojich cien, sú internými, nepreukázateľnými údajmi samotného účastníka konania – navrhovateľa, uviedol, že tvorba cien, spôsob regulácie cien a kalkulácie výšky cien jednotlivých tovarov, spadajú pod navrhovateľovo obchodné tajomstvo, a z toho dôvodu prijal navrhovateľ opatrenia na ich ochranu. Z toho vyplýva, prečo sú tieto údaje vedené výlučne v rámci internej dokumentácie navrhovateľa, pričom podotkol, že uvedené skutočnosti ani nebolo možné z praktického hľadiska preukázať inými dôkazmi. Dovolateľ má za to, že jeho ceny v období porovnávania je treba považovať za preukázané, nakoľko odporca nielenže nepreukázal nesprávnosť týchto skutočností, uvádzaných navrhovateľom, ale ich ani žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil. Na margo systému SAP zdôraznil, že tento systém je, vzhľadom na jeho povahu a dôležitosť pri vedení akejkoľvek evidencie v obchodnej spoločnosti, ako aj vzhľadom na previazanosť jeho údajov s daňovou a účtovnou problematikou, možné považovať za dôveryhodný zdroj údajov o cenách výrobkov navrhovateľa.

Odporca sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným

prostriedkom (§ 238 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa je dôvodné, a preto, s poukazom na ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O. s. p. a § 243b ods. 2 veta prvá O. s. p., je potrebné dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Dovoláním, z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p., je možné napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho formu, obsah alebo povahu predmetu konania. K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p., prihliada dovolací súd nielen na námietku dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolanie prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania a uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane vecného vymedzenia. Viazanosť dovolacími dôvodmi sa prejavuje tým, že dovolací súd je oprávnený preskúmať len tie skutkové a právne otázky, ktoré dovolateľ v dovolaní namieta.

Navrhovateľ v dovolaní poukazuje na existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O. s. p., t. j. že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

V danom prípade je daná existencia oboch dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ aj písm. c/ O. s. p.

Za vadu konania v zmysle uvedeného ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. možno považovať aj skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z neúplne alebo nesprávne zisteného skutkového stavu. O vadu konania pri zisťovaní skutkového stavu sa jedná najmä vtedy, ak pri dokazovaní súd nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Dovolací dôvod podľa ustanovenia § 242 ods. 2 písm. b/ O. s. p. je daný aj v prípade, ak odvolací súd vychádzal pri hodnotení skutkového stavu z iného skutkového základu ako súd prvého stupňa bez toho, aby postupoval podľa § 213 ods. 3 O. s. p. a zopakoval dôkazy, na ktorých založil svoje zistenia súd prvého stupňa, prípadne aby dokazovanie doplnil.

Dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd nevykonal v predmetnej veci žiadne nové dôkazy, rozhodol na základe identických dôkazov a preukázaných skutočností ako súd prvého stupňa, ktorými však dospel k opačným záverom. Súhlasne s názorom navrhovateľa, prezentovanom v jeho dovolaní, i dovolací súd preto konštatuje nedostatočné vysporiadanie sa odvolacieho súdu s predloženými dôkazmi, čoho následkom bolo nesprávne právne posúdenie veci. Osobitne možno odvolaciemu súdu vytknúť nerešpektovanie skutkových zistení, založených na zhodných výpovediach oboma účastníkmi navrhnutých svedkov ako relevantných dôkazov, o ktoré opieral svoje rozhodnutie prvostupňový súd. Týka sa to predovšetkým prvostupňovým súdom produkovaných dôkazov vykonaných výsluchmi zamestnancov navrhovateľa (svedok Ing. J. – vedúci úseku nákupu mäsa u navrhovateľa, ktorého výpoveď sa nachádza na č. l. 73 -74) i odporcu (svedok P. – technolog mäsa u odporcu, ktorého výpoveď je zaznamenaná na č. l. 85 – 86), ktorí sa zhodli v tvrdení, že napriek totožným názvom mäsových výrobkov, nemohlo ísť o rovnaké výrobky z dôvodov rozdielneho opracovania, balenia, a hlavne trvanlivosti, ktorá bola až 3,5-krát dlhšia u výrobkov distribuovaných navrhovateľom. Uvedenými svedeckými výpoveďami zamestnancov oboch účastníkov konania bola preukázaná 2-dňová doba trvanlivosti predmetných mäsových výrobkov u odporcu a 7-dňová doba trvanlivosti u navrhovateľa, ako podstatná vlastnosť predmetných mäsových produktov. Bez povšimnutia dovolacieho súdu nezostala ani tá skutočnosť, že odvolací súd nepovažoval odvolávanie sa navrhovateľa na svoje ceny porovnateľného tovaru za iné obdobie, než je uvedené na letáku odporcu, za preukázané údajmi z výstupov zo systému SAP, ktorými navrhovateľ preukazoval výšku svojich cien, považujúc ich iba za interné, nepreukázateľné údaje samotného účastníka

konania – navrhovateľa, ktoré však súd prvého stupňa ako dôkaz akceptoval. Vychádzal teda z iného skutkového základu ako súd prvého stupňa bez toho, aby postupoval v zmysle § 213 ods. 3 O. s. p. a dokazovanie zopakoval, prípadne doplnil, alebo aby si vykonaním ďalších dôkazov zadovážil dostatočný podklad pre svoje vlastné skutkové zistenia. Konanie pred odvolacím súdom je preto postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Pod nesprávnym právnym posúdením veci v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O takýto prípad ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo ak súd aplikoval síce správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil. Nesprávne právne posúdenie môže byť spôsobilým dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok rozhodnutia odvolacieho súdu.

V danom prípade odvolací súd síce správne aplikoval na konkrétny prípad ustanovenia všeobecnej skutkovej podstaty nekalosúťažného konania podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, ako aj dvoch osobitných skutkových podstát nekalej súťaže uvedených v § 45 ods. 1 Obchodného zákonníka pojednávajúcim o klamlivej reklame a v § 50 ods. 1 Obchodného zákonníka upravujúcim zľahčovanie, avšak vzhľadom na zistený skutkový stav nesprávne posúdil kumulované splnenie, resp. nesplnenie, dvoch z troch zákonných podmienok dôležitých pre posúdenie, či sa v danom prípade jedná o nekalú súťaž v zmysle § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to že toto konanie v hospodárskej súťaži (ktoré, ako jedinú z podmienok nekalej súťaže, vyhodnotil správne) je v rozpore s dobrými mravmi súťaže, a že toto konanie je spôsobilé privodiť ujmu iným súťažiteľom alebo spotrebiteľom. Dovolací súd zároveň poznamenáva, že pre posúdenie, či zo strany odporcu išlo alebo nešlo o nekalosúťažné konanie, bolo vhodné aplikovať na daný prípad i ustanovenia zákona č. 147/2001 Z. z. o reklame a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V zmysle § 4 ods. 2 písm. b/ citovaného zákona a contrario porovnávací reklama nie je prípustná, pokiaľ konkrétne, typické, podstatné a overiteľné vlastnosti produktov neporovnáva objektívne. Na základe uvedeného je možné konštatovať, že za podstatnú vlastnosť predmetných mäsových výrobkov treba považovať ich trvanlivosť. Z tohto pohľadu nemožno chápať porovnávanie rozdielnych vlastností výrobkov, vzhľadom

na zamlčanie rozdielov v ich trvanlivosti odporcom, za objektívne, čo v danom prípade odôvodňuje záver o neprípustnosti porovnávacej reklamy.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 veta prvá O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom právny názor súdu, ktorý rozhodoval o dovolaní, je záväzný (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.). V novom rozhodnutí rozhodne odvolací súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. januára 2010

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu